

Για τη Μητέρα του ζώντος Θεού

[Ορθοδοξία](#) / [Θεοτόκος](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Υπάρχουν πρόσωπα και γεγονότα που περιγράφονται και άλλα που αδυνατείς να περιγράψεις, γιατί από μόνα τους περικλείουν μυστήριο που τα καθιστούν απρόσιτα και απερίγραπτα. Ένα τέτοιο, με παγκόσμιες διαστάσεις, είναι η Παναγία και η κοίμησή της.

Πώς μια μικρή κοπέλα γίνεται η Μητέρα του Θεού, πώς χώρεσε ο Αχώρητος στη μήτρα της Παρθένου; Πώς πεθαίνει η Μάνα του Ζωοδότη;

Η Παναγία προσεγγίζεται πιο πολύ με τη σιωπή, ως έκφραση σεβασμού και δέους. Όσοι περιγράψαν το μεγαλείο του προσώπου Της το έκαναν από αγάπη πολλή και προσευχή. Γιατί είναι «η πάσης κτίσεως ορατής τε και αοράτου υπερτέρα»[\[1\]](#). Καμία γυναίκα δεν τιμήθηκε τόσο όσο «η Μητέρα του Θεού ημών».

Ως Μητέρα φυσική του Χριστού είναι και «η θέσει Μήτηρ των Χριστιανών», «η προστασία των θλιβομένων, η ελπίς των απηλπισμένων, η βοήθεια των αβοηθήτων, ο των χειμαζομένων λιμήν»[\[2\]](#).

Η φυγή Της απ' αυτό τον κόσμο προκάλεσε χαρά, γιατί «μετέστη προς την ζωήν, μήτηρ υπάρχουσα της ζωής»[\[3\]](#), κι ως εκ τούτου δεν εγκατέλειψε τον κόσμο. Όπως ο Υιός και Θεός Της είναι «μεθ' ημών πάσας τας ημέρας της ζωής ημών», σύμφωνα με την υπόσχεσή του, έτσι και η Παναγία Μητέρα Του είναι, αθόρυβα και αόρατα, μαζί μας συνεχώς.

Η αίσθηση της παρουσίας Της χρειάζεται την «υπέρ αίσθησιν αίσθηση» που υπερβαίνει το λογικό και γνωρίζει τον κόσμο του ουρανού. Η λογικοκρατούμενη εποχή μας στερείται τη δυνατότητα της «άλλης λογικής» κι άρα στερείται την ευρύτητα της εμπειρίας, την ανάπτυξη του προσώπου, τη χαρά της πληρότητας.

Το βασικό γνώρισμα της Παρθένου Μαριάμ ήταν η ταπείνωση της, όχι ως βίωμα κατωτερότητας αλλά ως έκσταση μπροστά στο μεγαλείο του Θεού. Γι' αυτό και κατανοείται αλλά και προσεγγίζεται με την ταπείνωση.

Απλά και ταπεινά, αναγνωρίζοντας την αδυναμία μας να τη γνωρίσουμε «καθώς εστιν», ας ψελλίσουμε λίγα λόγια προσευχής προς Εκείνην που, αν και έγινε «μητρόθεος», δέχτηκε την ταπείνωση του θανάτου.

«Υπεραγία Θεοτόκε, Μητέρα του ζώντος Θεού, το μεγαλείο σου απερίγραπτο, η δόξα σου μοναδική, η χάρη του προσώπου σου «υπερτέρα πάσης της κτίσεως

ορατής τε και αοράτου».

Κι όμως! Σε νοιώθουμε δική μας ως Μάνα και οικεία ως άνθρωπο. Είσαι αυτή που πρώτα επικαλούμαστε στις δύσκολες ώρες. Κανείς δεν φεύγει από σένα χωρίς βοήθεια και κανείς δεν ντρέπεται να σε φωνάζει.

Η σχέση μας μαζί σου περνά μέσω του Υιού σου και Θεού μας. Γι' αυτό και είναι σχέση που μένει εις αιώνας. Κάθε που η ζωή μας εναρμονίζεται με τη δική Του, σε νοιώθουμε πιο κοντά. Αλλά, γνωρίζεις και την πνευματική μας νωθρότητα και αληθεία, που μας ταλαιπωρεί και μας συγκίζει.

Γίνε η δύναμή μας, η χαρά και η παρηγοριά μας στις θλίψεις, στις ατασθαλίες και στις επιπολαιότητές μας. Έλα στη ζωή μας και καθοδήγα μας με τη μητρική σου αγάπη «εις οδόν σωτηρίας», καθώς ταιριάζει στον καθένα μας. Γιατί, ξέρεις ότι ό,τι και να είμαστε στο βάθος η καρδιά ποθεί την αιώνια ενότητα με το Χριστό και Θεό μας και δι' Αυτού και μαζί σου».

[1] Α. Σιμανώφ, Μέγα Προσευχητάριον, Εκδ. Β. Ρηγοπούλου, Θεσ/νίκη 2001, 6. 77

[2] Ο. π.

[3] Απολυτίκιο της Κοιμήσεως

<https://bit.ly/3QJFt0k>